

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencle v právní věci žalobce: **Český svaz vodního póla**, sídlem Zátopkova 100/2, Praha 6, zastoupeného JUDr. Danielem Vidunou, LL.M., advokátem, sídlem Zátopkova 100/2, Praha 6, proti žalované: **Národní sportovní agentura**, sídlem Českomoravská 2420/15, Praha 9, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2025, č. j. NSA-00025/ 2022/VSA23, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, č. j. 6 A 53/2025-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalobce na základě Výzvy 31/2022 „Významné sportovní akce“, vyhlášené žalovanou v rámci programu Podpora významných sportovních akcí 2020 – 2025, podal žádost o poskytnutí podpory (dotace) ve výši 3 400 000 Kč na financování projektu „Uspořádání Evropského poháru ve vodním pólu 2023“.

[2] Žalovaná usnesením ze dne 16. 6. 2023 řízení o žádosti žalobce zastavila, neboť shledala nesoulad s věcným zaměřením výzvy.

[3] Rozsudkem ze dne 28. 8. 2024, č. j. 9 A 86/2023-36 Městský soud v Praze usnesení žalované ze dne 16. 6. 2023 na základě žaloby žalobce zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná důvod zastavení řízení nedostatečně vysvětlila. Městský soud dále shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované v rozsahu námitky legitimního očekávání; žalovaná se v rozhodnutí nevypořádala s tvrzením, že žalobce byl žalovanou ujištěn, že jeho akce je v souladu s věcným zaměřením výzvy.

[4] Dne 24. 3. 2025 žalovaná vydala nové usnesení (označené v záhlaví tohoto rozsudku), jímž řízení o žádosti žalobce znovu zastavila z důvodu, že žádost žalobce je s ohledem na charakter jeho projektu ve zjevném rozporu s věcným zaměřením výzvy.

[5] Žalobce i nové usnesení ze dne 24. 3. 2025 napadl žalobou.

[6] Městský soud konstatoval, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné.

[7] S odkazem na prejudikaturu zdůraznil, že poskytovatel dotace je nadán prostorem pro širokou úvahu o tom, jak nastaví rámec dotačních podmínek. Pro přezkum zákonnosti procesu rozhodování o dotačních žádostech je zásadní, zda byly dotační podmínky nastaveny srozumitelně. Pravidla dotačních výzev musí být jasná, přesná a nesmí být navzájem v rozporu. Soudní zásah založený na věcném posouzení podmínky dle bodu 3.9 výzvy by byl možný pouze tehdy, pokud by byla podmínka shledána zjevně nepřipustnou v demokratickém státě nebo neopodstatněnou.

[8] Žalovaná v rámci své přípustné úvahy učinila rozhodnutí, že z dotace podpoří konání větších akcí (definovaných objemem celkových nákladů alespoň 3 500 000 Kč ve smyslu dotační podmínky dle bodu 3.4). Takové kritérium dle soudu není *apriori* problematické, naopak je logické, že žalovaná hodlá podpořit akce s větším rozpočtem. Podmínka dle bodu 3.9 výzvy je ve vztahu k podmínce dle bodu 3.4 výzvy konkretizační a podpůrně-prevenční. Podmínky dle bodu 3.4 a bodu 3.9 tvoří smysluplný celek. Nemůže obstát argumentace žalobce, že bez podmínky dle bodu 3.9 v minulosti s totožným formátem akce v rámci téhož programu na dotaci dosáhl.

[9] Městský soud přisvědčil žalobci, že pojem „seriál akcí“ může být vykládán v souvislosti s různými sportovními odvětvími odlišně. Od akcí, které podporu získaly a k nimž žalobce svoji akci připodobňoval, se ovšem žalobcova akce liší. Žalobcova akce se skládala ze čtyř turnajů konaných v různých termínech pod odlišnými názvy a se samostatnými výsledkovými tabulkami. Městský soud zdůraznil, že znění podmínky dle bodu 3.9 různost termínů zapovídá. Žalovaná podmínku dle bodu 3.9 nevyložila svévolně. Diskriminaci žalobce žalovanou městský soud neshledal.

[10] K námitce žalobce, že byl žalovanou ujištěn o tom, že jeho projekt je v souladu s věcným zaměřením výzvy, městský soud konstatoval, že tvrzení žalobce nebylo podpořeno žádnými důkazy, a žalobce tak neunesl důkazní břemeno. Není případný argument žalobce, že žalovaná na neexistenci takového ujištění upozornila až v souvislosti s názorem městského soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 9 A 86/2023 - 36.

[11] Žalobu městský soud jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost

pokračování

[12] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž výslovně odkázal na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[13] Dle stěžovatele městský soud rezignoval na skutečný soudní přezkum, ve skutečnosti nehodnotil přezkoumatelnost výkladu žalované ani soulad s textem výzvy. Nezabýval se ani tím, zda výklad žalované není diskriminační či zda nebyl vytvořen dodatečně. Městský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatele, že za jednoznačnost, určitost a srozumitelnost dotačních podmínek odpovídá poskytovatel dotace. Městský soud uvedl, že dotační podmínka není neopodstatněná a zjevně nepřipustná v demokratickém právním státě. K tomu ale žalobní argumentace nesměřovala. Stěžovatel poukazoval na otázku určitosti a srozumitelnosti dotační podmínky. Na vyhodnocení této argumentace městský soud rezignoval. Městský soud se nezabýval ani argumentem, že v případě nejednoznačných podmínek dotačních podmínek je poskytovatel povinen použít výklad příznivější pro žadatele o dotaci.

[14] Stěžovatel dále namítal, že městský soud (v rozsudku č. j. 9 A 86/2023-36) žalovanou nepřipustně instruoval. Žalovaná si rozsudek vyložila tak, že jí městský soud sdělil, jak má výklad podmínky dle bodu 3.9 výzvy doplnit, aby rozhodnutí obstálo. Žalovaná svou argumentaci přizpůsobila tomuto návodu. Žalovaná nyní argumentuje, že stěžovatel ujištění neprokázal, ačkoli do té doby tvrzení stěžovatele nerozporovala. Byl tak narušen princip nestrannosti, může se jednat o nepřiměřený zásah do ústavně zaručeného práva na soudní ochranu.

[15] Městský soud dle stěžovatele nesprávně vyhodnotil, že poskytovatel dotace dotační podmínku smí vyložit až v dotačním rozhodnutí. Dotační podmínku může poskytovatel dotace definovat pouze ve výzvě či dotačním programu. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí zavedla nová kritéria (jeden název, jedna termínová listina, jedna výsledková listina), která nejsou obsažena ve výzvě. Těmito kritérii žalovaná neargumentovala ani v rámci usnesení o zastavení řízení ze dne 16. 6. 2023. Je nepřipustné dotační podmínky měnit, rozšiřovat či upřesňovat v dotačním rozhodnutí. Byl by tím porušen zákaz rozšiřování důvodů rozhodnutí a požadavek předvídatelnosti a umožněn selektivní přístup k žadatelům.

[16] Stěžovatel namítal, že podmínka dle bodu 3.9 výzvy je objektivně nejednoznačná a neurčitá. Nejsou jasná kritéria, co se považuje za seriál akcí. Žalovaná i městský soud připustily, že výklad se může u různých sportů lišit, potvrdily tedy neurčitost dotační podmínky.

[17] Z žádosti, resp. jejích příloh vyplývá, že akce měla jeden název (EU Nations Water Polo Cup/ Evropský pohár ve vodním pólu). Vzhledem k existenci různých disciplín nemůže existovat jedna výsledková listina. Pohár má tradiční mezinárodní formát; akce je pořádána standardně pro všechny kategorie jedním hostitelským národním sportovním svazem. Stejným způsobem jsou koncipovány i akce, které žalovaná hodnotí jako vyhovující, např. Zlatá tretra. Městský soud převzal argumentaci žalované. Pojem seriál akcí směřuje spíše na akce, kterých se mohou zúčastnit stejní závodníci.

[18] Městský soud znění podmínky dle bodu 3.9 výzvy vytrhl z kontextu, zapovězení různých termínů není samostatnou podmínkou, musí být vykládán smysl celé věty ve spojení s pojmy „dílní akce“ a „seriál akcí“. Městský soud měl podrobit znění podmínky dle bodu 3.9 výzvy jazykovému a teleologickému výkladu. Pokud podmínka umožňuje

různé interpretace, platí zásada *in dubio pro beneficiario*, městský soud měl použít výklad příznivější pro stěžovatele.

[19] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil námitku porušení legitimního očekávání. Soud rovněž nesprávně přenesl důkazní břemeno.

[20] Městský soud nezohlednil, že žalovaná podanou žádost administrovala a nechala si doložit podklady. Žádost tedy zjevně považovala za způsobilou a formálně v pořádku. Judikatura Nejvyššího správního soudu připouští vznik legitimního očekávání i na základě neformálních ujištění úřední osoby. Je nepřipustné, aby nyní žalovaná argumentovala tím, že stěžovatel ujištění neprokázal. Městský soud otázku legitimního očekávání zúžil na otázku ujištění žalovanou, otázka porušení legitimního očekávání však musí být posouzena komplexně.

[21] Stěžovatel poukázal na bod 57 rozsudku městského soudu. V něm uvedené vypořádání dle stěžovatele neodpovídá smyslu bodu 43 rozsudku č. j. 9 A 86/2023-36.

[22] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[23] **Žalovaná** se ke kasační stížnosti žalobce nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[25] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[26] Stěžovatelem uváděný důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v nyní projednávaném případě nepřichází v úvahu. Tento důvod je vyhrazen pro případy, kdy kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta nebo jímž bylo řízení o žalobě zastaveno. K takové situaci však v nyní projednávaném případě nedošlo, neboť městský soud žalobu stěžovatele posoudil věcně a rozhodl o ní rozsudkem.

[27] Nejvyšší správní soud považuje za nutné na úvod vypořádání připomenout některá principiální východiska správně soudního přezkumu. Především připomíná, že smyslem kasační stížnosti je kvalifikovaná polemika s rozhodnutím krajského soudu a argumentací v něm uvedenou (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73), neboť kasační stížnost je opravným prostředkem právě proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud musí též připomenout, že s ohledem na dispoziční zásadu, jíž je řízení před správními soudy ovládáno, a institut žalobního, resp. stížního bodu rozsah a hloubku přezkumu napadených aktů ve správním soudnictví určuje zásadně žalobce, resp.

pokračování

v řízení o kasační stížnosti stěžovatel (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s., § 109 odst. 4 s. ř. s.). Žalobce je povinen v žalobě uvést žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Stejně tak má být i kasační stížnost založena na konkrétních námitkách podřaditelných pod důvody kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Soud je žalobními, resp. stížními body vázán, přičemž míra precizace důvodů, pro které je rozhodnutí napadáno, předurčuje rozsah a hloubku soudního přezkumu. Bez námítky může soud přihlídnout pouze k omezenému okruhu vad.

[29] Převážná část stížní argumentace stěžovatele je ovšem založena na opakování žalobních tvrzení a argumentů a obecném zpochybňování argumentace městského soudu. Kasační stížnost naopak povětšinou postrádá právní polemiku, jíž by stěžovatel na argumentaci městského soudu kvalifikovaně a konkrétně reagoval.

[30] Uvedená východiska se promítají do posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, potažmo rozhodnutí žalované, i do věcného přezkumu.

[31] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Věcný přezkum je totiž možný pouze za předpokladu, že napadený rozsudek je srozumitelný a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

[32] Nepřezkoumatelnost je objektivní kategorií; kritériem přezkoumatelnosti není, zda rozhodnutí a jeho důvody stěžovatel akceptoval, resp. zda rozhodnutí odráží jeho subjektivní představu o věcném řešení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby nezůstaly bez srozumitelné odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může konzumovat i odpověď na některé dílčí nebo související námitky či argumenty (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, či ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Tímto způsobem městský soud vypořádal námitku nejednoznačnosti, neurčitosti či nesrozumitelnosti dotačních podmínek, resp. podmínky dle bodu 3.9 výzvy. Z vypořádání městského soudu zřetelně vyplývá, že přisvědčil stěžovateli v tom, že dotační podmínky musí být nastaveny srozumitelně, neshledal však, že by dotační podmínky Výzvy 31/2022 „Významné sportovní akce“, resp. konkrétně podmínka dle bodu 3.9, která byla předmětem žalobních námitek, požadavek určitosti a srozumitelnosti nesplňovala. Za této situace postrádalo smysl, aby se městský soud explicitně věnoval argumentu výkladem „ve prospěch příjemce“.

[33] Nepřezkoumatelnost rozsudku bez dalšího nezpůsobuje, pokud soud, který se při přezkumu ztotožní se závěry napadeného rozhodnutí, některé jeho argumenty převezme. To platí zejména tehdy, pokud vznesené námitky se závěry a důvody

vyjádřenými v napadeném rozhodnutí kvalifikovaně nepolemizují, nýbrž pouze obecně zpochybňují jejich správnost, aniž by nabídly konkrétní právní protiargumentaci, jak tomu bylo v projednávaném případě.

[34] Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud přezkoumal rozhodnutí žalované v rozsahu, který odpovídal žalobním námitkám. Z napadeného rozsudku je zřejmý závěr městského soudu, že rozhodnutí žalované ob stojí, a srozumitelné jsou rovněž úvahy, na jejichž základě městský soud ke svému rozhodnutí dospěl.

[35] Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost ani u rozhodnutí žalované. Rozsudek městského soudu tedy není nepřezkoumatelný ani z toho důvodu, že by městský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu.

[36] Pokud jde o námitku směřující proti bodu 57 napadeného rozsudku městského soudu ve spojení s bodem 43 rozsudku č. j. 9 A 86/2023-36, Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jakou vadu stěžovatel v jím citované pasáži nyní napadeného rozsudku městského soudu spatřoval.

[37] V bodě 43 rozsudku č. j. 9 A 86/2023 - 36 městský soud konstatoval, že rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2023 bylo ve vztahu k otázce porušení legitimního očekávání nepřezkoumatelné, a doplnil, že z důvodu jednostupňového řízení o žádosti by se žalovaná měla v dalším řízení vypořádat i s argumenty uplatněnými v žalobě a replice. V bodě 57 nyní napadeného rozsudku městský soud reagoval na skutečnost, že vypořádání otázky stěžovatelem tvrzeného ujištění žalované, že akce je v souladu se zaměřením výzvy, bylo uvedeno až v novém rozhodnutí ze dne 24. 3. 2025, navazujícím na zrušující rozsudek č. j. 9 A 86/2023-36. Městský soud v tomto bodě konstatoval, že žalovaná – v návaznosti na právní názor vyjádřený v uvedeném zrušujícím rozsudku – na námitku týkající se tvrzeného ujištění odpověděla, byť pro stěžovatele nepříznivě, neboť poukázala na neexistenci takového ujištění. Nejvyšší správní soud v tom neshledal žádnou nelogičnost či vnitřní rozpor.

[38] Námitka, že městský soud v rozsudku č. j. 9 A 86/2023-36 žalovanou nepřipustně instruoval, nemá základ v žalobě. Tam stěžovatel namítal, že žalovaná závazný právní názor městského soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 9 A 86/2023-36 zcela ignorovala. Stížní námitka „nepřipustných instrukcí“ městského soudu je proto nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[39] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že podmínka dle bodu 3.9 výzvy byla nejednoznačná a neurčitá.

[40] Podmínka dle bodu 3.9 byla ve výzvě formulována takto: *„Předmětem podpory nejsou významné sportovní akce skládající se z několika dílčích sportovních akcí v různých termínech (seriály akcí).“*

[41] Městský soud podmínku dle bodu 3.9 výzvy správně zasadil do kontextu podmínky 3.4 výzvy, podle níž *„předmětem podpory jsou pouze významné sportovní akce, jejichž celkové náklady činí alespoň 3 500 000 Kč.“*

[42] Pojem významná sportovní akce je vymezen v návaznosti na § 2 odst. 6 zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, jako *sportovní akce mezinárodního významu odehrávající se na území České republiky, zejména olympijské hry, mistrovství světa, mistrovství Evropy nebo světový či kontinentální pohár apod.*

pokračování

[43] Z uvedené formulace bodu 3.9 výzvy vyplývá, že jde o negativní podmínku, tedy vymezení, na které sportovní akce splňující pozitivní vymezení se výzva nevztahuje. Z formulace jasně vyplývá, že v rámci výzvy není možné poskytnout podporu na akci, která je tvořena více samostatnými dílčími akcemi, jež probíhají v různých termínech. Ze znění bodu 3.9 zřetelně vyplývá, že klíčovým kritériem pro rozlišení samostatných dílčích akcí je různost termínů.

[44] Ani skutečnost, že v různých sportovních odvětvích mohou mít akce odpovídající negativnímu vymezení dle bodu 3.9 výzvy různou podobu, bez dalšího neznamená, že podmínka je nejednoznačná. Různost může souviset se specifiky soutěží v různých sportovních odvětvích. Obecná pravidla běžně obsahují neurčité pojmy právě pro případy, v nichž existuje jistá variabilita situací, na které má pravidlo dopadat. Smyslem takové techniky tvorby pravidel je zabránit nadměrné kazuističnosti a umožnit výklad naplňující účel pravidel. Příslušný orgán pak při aplikaci v konkrétním případě zhodnotí rozsah pojmu v kontextu smyslu daných pravidel a posoudí, zda určitou situaci lze pod hypotézu pravidla podřadit. Výsledek takového posouzení a myšlenkovou úvahu k němu vedoucí pak promítne do aktu aplikace práva.

[45] Takovým aktem aplikace bylo v projednávaném případě rozhodnutí žalované o stěžovatelově žádosti o dotaci. Právě v tomto rozhodnutí žalovaná vyložila podmínku dle bodu 3.9 výzvy v kontextu konkrétní žádosti stěžovatele a posoudila, zda stěžovatelův projekt pod rozsah podmínky dle bodu 3.9 spadá, či nikoli. Stěžovateli nelze přisvědčit, že pravidla výzvy nemohou být vykládána v rozhodnutí o dotaci.

[46] Konstatování městského soudu v rozsudku č. j. 9 A 86/2023-36, že podmínka dle bodu 3.9 nebyla ve výzvě zcela jasně formulována a umožňovala různý výklad, je třeba chápat v tom smyslu, že znění podmínky dle výzvy není natolik jednoznačné, aby postačovalo bez dalšího vysvětlení na podmínku v rozhodnutí odkázat. Proto měla být podmínka dle bodu 3.9 výzvy v rozhodnutí žalované vyložena ve vztahu ke stěžovatelově žádosti a jeho projektu.

[47] Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že účelem podmínky dle bodu 3.9 výzvy je mj. zamezit situacím, kdy se o dotaci ucházejí žadatelé, kteří za účelem splnění požadavku na minimální prahovou hodnotu celkových nákladů dle bodu 3.4 výzvy spojí několik samostatných, byť souvisejících, sportovních akcí. Stěžovatelův projekt, na nějž žádal dotaci, se skládal ze čtyř samostatných turnajů konaných s časovým odstupem v průběhu tří kalendářních měsíců; stěžovatel v žádosti sám uvedl, že se jedná o sérii čtyř turnajů ve vodním pólu (zejm. str. 3 a 4 rozhodnutí žalované). Městský soud uvedené posouzení aproboval.

[48] Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaná nebo městský soud uvedeným výkladem bodu 3.9 výzvy ve svých rozhodnutích podmínku nepřípustně změnily či rozšířily, jak namítá stěžovatel, nebo že by ji vyložily v rozporu se standardními metodami interpretace.

[49] Lze připustit, že existence samostatných výsledkových listin nutně neznamená, že jde o samostatné dílčí akce. Z rozhodnutí žalované je však zjevné, že stěžejní pro závěr, že stěžovatelova sportovní akce se skládala z více dílčích sportovních akcí, byla skutečnost, že jednotlivé stěžovatelem pořádané turnaje (dílčí sportovní akce) se konaly v různých termínech. Tento důvod přitom negativnímu vymezení dle bodu 3.9 výzvy odpovídá.

[50] Stěžovatel se dovolává zásady „*in dubio pro beneficiario*“. Judikatura Nejvyššího správního soudu sice se zásadou odpovídající takovému označení pracuje, ovšem v jiné souvislosti. Nejvyšší správní soud zásadu „v pochybnostech ve prospěch příjemce dotace jako veřejnoprávního plnění“ používá zejména v souvislosti s přezkumem rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně v případech porušení pravidel přidělené dotace příjemcem dotace (rozsudky ze dne 26. 3. 2023, č. j. 8 Afs 279/2021-54, ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009-63). Uvedenou zásadu pak Nejvyšší správní soud zohledňuje při výkladu aktů o přidělení dotace (veřejnoprávní smlouva o přidělení dotace nebo smlouva o poskytnutí dotace), z jejichž porušení vyplývá porušení rozpočtové kázně. Je tedy zřejmé, že jde o odlišnou situaci, než v jaké se nacházel stěžovatel, který se ucházel o poskytnutí dotace. Navíc, plyne z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud neshledal více rovnocenných výkladů citovaných ustanovení dotační výzvy.

[51] Argument, že stěžovatelova sportovní akce měla tradiční mezinárodní formát, nijak nesouvisí se skutečností, že žalovaná Výzvu 31/2022 (oproti výzvám v předchozích letech nově) zaměřila na podporu „větších“, finančně nákladnějších akcí a nikoli více dílčích sportovních akcí konaných v různých termínech. Jak shrnul již městský soud, poskytovatel dotace je oprávněn stanovit, na jaké akce bude podpora zacílena, a přizpůsobit tomu podmínky výzvy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2021, č. j. 2 Afs 46/2020-50).

[52] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž zopakoval argument založený na připodobnění jeho sportovní akce k jiným akcím, které žalovaná vyhodnotila jako vyhovující, např. k atletickému mítinku Zlatá tretra. Žalovaná však v rozhodnutí vysvětlila, že mezi akcí stěžovatele a akcemi, na které poukazoval (v žalobním řízení proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2023, pozn. NSS), je podstatný rozdíl, neboť stěžovatelem zmiňované akce se uskutečnily pod stejným názvem, v jednom termínu konání, byť v rámci jednotlivých dnů konání mezi sebou soutěžily jiné kategorie sportovců či sportovci jiných disciplín, zatímco u akce stěžovatele šlo o samostatné sportovní turnaje konané pod odlišným názvem a v termínech, které na sebe nenavazovaly (str. 5 rozhodnutí žalované). Městský soud tento dílčí závěr žalované potvrdil a konstatoval, že stěžovatelova akce se od těch, které uvedl, skutečně odlišuje (bod 44 rozsudku městského soudu).

[53] Stěžovatel sice proti uvedenému posouzení brojí, neuvádí však žádnou argumentaci, vzhledem k níž by Nejvyšší správní soud mohl tento závěr žalované a městského soudu přezkoumat. K námitce stěžovatele, že městský soud argumentaci převzal z rozhodnutí žalované, aniž učinil originální přezkum, je třeba uvést, že porovnáním akcí se městský soud zabýval na základě obecněji formulovaných námitek při posouzení, zda žalovaná podmínku dle bodu 3.9 nevyložila v případě stěžovatele svévolně. Pro podrobnější přezkum žaloba stěžovatele neposkytla dostatečný podklad.

[54] Námitka stěžovatele, že akce měla jeden zaštiťující název, nebyla uvedena v žalobě, ačkoli v rozhodnutí žalované byl argument, že turnaje jsou samostatnými akcemi i vzhledem ke svým názvům, uveden, a stěžovatel tedy měl možnost na něj v žalobě reagovat. V kasační stížnosti tak již taková námitka nemá místo (§ 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s.).

[55] V souvislosti s námitkou porušení legitimního očekávání stěžovatel zdůrazňoval, že žalovaná jeho žádost administrovala a vyzvala jej k doložení podkladů, žádost tedy zjevně považovala za způsobitou. S námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Městský soud

pokračování

v rozsudku č. j. 9 A 86/2023-36 sice konstatoval, že při zjevném nesouladu žádosti s věcným záměrem zjistitelném z žádosti či jejích příloh, není *nezbytné žádost v rámci administrace posunout k hodnocení konečnému*, ovšem podle Nejvyššího správního soudu nelze jen ze skutečnosti, že žalovaná v rámci procesní přípravy vyzvala stěžovatele k odstranění vad žádosti, dovozovat ujištění žalované o souladu žádosti stěžovatele s věcným zaměřením výzvy. Byl-li nesoulad zjistitelný z žádosti či jejích příloh, postup byl nadbytečný a procesně nevhodný, nešlo však o vyjádření sebezavazujícího názoru žalované, že žádost o dotaci je v souladu s věcným zaměřením výzvy.

[56] Námitka stěžovatele, že městský soud měl otázku legitimního očekávání posoudit komplexně, je zcela obecná a postrádá potřebnou konkretizaci; Nejvyšší správní soud ji proto nemohl meritorně vypořádat.

[57] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že městský soud na něj nesprávně přenesl důkazní břemeno ohledně ujištění o souladu žádosti se zaměřením výzvy. Ze zákona vyplývá, že povinnost tvrzení i povinnost navrhnout důkazy k jejich prokázání nese v řízení o žalobě žalobce (§ 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.). Stěžovatel byl proto povinen v žalobě vylíčit rozhodné skutečnosti svědčící o důvodnosti své žaloby a svá tvrzení podložit návrhy odpovídajících důkazů. Skutečnost, že soud není zcela vázán důkazními návrhy žalobce a může provést i důkazy žalobcem nenavržené (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), na tom nic nemění. Stěžovatelovo přesvědčení, že důkazní břemeno ohledně neexistence ujištění o souladu jeho akce se zaměřením výzvy stíhá žalovanou, tak neodpovídá právní úpravě (nehledě na zásadu, že negativní skutečnosti se nedokazují).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce nedůvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu